

vam imam povedati: Kako je na luni, na morskem dnu in po svetu mnogokod.«

Zahvalili smo se ljubeznivemu gospodu, obljubili mu, da radi spet pridemo in zropotali smo po stopnicah dol in domov.

Janko Polák:

Sen.

Dete moje, jaz sem sanjal . . .
— „Kaj?“ — Da si umrlo mi
in da brezdno neizmerno
tebe je požrlo mi.

In ko klečal sem ob brezdnu,
da bi vzrl v globini dno,
oh, tedaj ti, dete moje,
spet ob meni si biló.

Pa si se me oklenilo
in mi délo na uhó:
„Atek moj, nikar ne joči —
meni je tako lepó!“

— „Kje!“ — sta ustni vztrepotali.
— „Tamkaj, atek, vrh nebá,
kjer se angelov nešteto
z malim Jezusčkom igrá!“ —

In razpel sem ôbe roki,
da prižmem te na srcé . . .
Mesto tebe pa objel sem
bol pekočo in solzé.

»Meni je tako lepo!«